

Kázání Růžďka 17.10.2021 **Jak žít v moci Božího Ducha?** (vstup 189)

Introit: *Hospodin je síla má a štít můj, mé srdce v něj doufá. Pomoci jsem došel, proto v srdci jásam, svou písní mu budu vzdávat chválu. (Žalm 28,7)*

Píseň 158

Modlitba

Čtení: Skutky 19, 1-7

Píseň 368

Text kázání: Galatským 3, 1-5

Milí přátelé, bratři a sestry,

oba texty, které jsme dnes četli, mají jeden společný jmenovatel. A to je život víry, ovšem **bez moci Ducha svatého**. Jde žít svou víru bez moci Ducha svatého? Myslím, že žít bez moci Ducha svatého je spíše takové upachtěné a unavené přežívání. Je to něco jako, když řekneme: **jde to, ale dře to. Skřípe to, vrže to**. Prostě motor bez oleje. Křesťan, který nemaže olejem Ducha Božího, ten se tedy opravdu nadře. Takovému křesťanství chybí radost, protože to je prostě dřina. Někdy se samozřejmě pachtíme všichni, někdy na Pána přestáváme spoléhat, přestáváme se modlit, jsme vyčerpaní a unavení. Prací, službou, životem. Ale On, Pán Ježíš, nám dává svého Ducha svatého, aby nás občerstvoval, aby nám dával novou sílu, aby nás zmocňoval ke konání Božích skutků, a dokonce i mocných činů, aby měnil naši skepsi a beznaděj ve víru a naději. Stačí jedno jediné. Jít ve víře k Němu, složit před Ním veškerou tíhu a předat mu vládu a jednání nade vším, co děláme.

Toužím, bratři a sestry, aby to dnešní slovo bylo občerstvením všem upachtěným. Toužím po tom, aby mohlo pobídnout ty, kteří ještě nemají zkušenost s mocí Ducha svatého. A toužím také po tom, aby bylo poučením každému, kdo na každý den z moci Boží je živ. Každému, kdo má v srdci vděčnost, touhu Boha chválit, touhu modlit se, touhu sdílet svou víru ve společenství. Necht' každému takovému je poučením zejména to, co se stalo Galatským. Ten text nás vlastně vyučuje v tom, abychom nedopadli jako tamní křesťané. **Ti začali žít z Ducha Božího, ale pak začali spoléhat sami na sebe**. A na to došli.

Ale vezměme to postupně. Nejprve příběh z toho prvního čtení ze Skutků apoštolských. V Efezu se apoštol **Pavel setkává s nějakými učedníky, kteří nikdy neslyšeli o Duchu svatém**. A protože o něm nikdy neslyšeli, tak ho vlastně ani neznají. A protože ho neznají, tak vlastně nemohou být z moci Ducha svatého živi. Nemohou ve svých životech prožívat onu Boží blízkost. Vlastně ještě ani nezakusili Kristovu očisťující Boží moc, Kristovo ospravedlnění. A Pavel to na jejich životech zřejmě vidí, že jim chybí radost Božích dětí. Jinak by se jich asi neptal tu otázku. „**Když jste uvěřili, přijali jste Ducha svatého?**“ A když pak odpoví, že o Duchu svatém ani neslyšeli, zeptá se jich Pavel dál: „**Jakým křtem jste tedy byli pokřtěni?**“ a oni odpoví **křtem Janovým**. Zde Pavel odhalil tedy příčinu. Jaký je rozdíl mezi křtem Janovým a křtem ve jméno Ježíše? Pavel to těm učedníkům vysvětluje dál. „**Jan křtil ty, kteří se odvrátili od svých hříchů, a vybízel lid, aby uvěřili v toho, který přijde po něm – v Ježíše.**“ Rozumějme tomu dobře. Janův křest byl něco jako novoroční předsevzetí: Člověk v něm přiznával své viny a vyjadřoval touhu začít znovu. Snaha se jistě cení, jenže člověk pak zjišťuje, že dodržet takové předsevzetí zpravidla moc dlouho nevydrží. Proč? Protože bez změny smýšlení, bez víry, bez proměněného srdce, které způsobí právě Duch Boží, to prostě není možné. **Není to možné z vlastních sil**. A Jan sám, jak říká Pavel, **vybízel lid, aby uvěřili v Ježíše**. A tak k čemu bychom ještě připodobnili tehdejší Janův křest v dnešní době? V podstatě k dnešnímu tradičnímu křtu nemluvnat. Jelikož takové malé dítě samo ještě nechápe, co se s ním děje a není ani schopno uvěřit v Ježíše a přijmout ho jako Pána a Spasitele, tak nemůže logicky přijmout ani Ducha svatého. To se v jeho životě stane až tehdy, pokud samo později, kdy už je při smyslech, uvěří v Pána Ježíše a učiní Jej ve svém životě Pánem a Spasitelem a když samozřejmě začne toužit po tom, aby Ho Duch Boží proměňoval a zmocňoval. Když už o tom tak ale mluvím, tak mne napadá několik otázek. Kolik křesťanů pokřtěných a konfirmovaných opravdu prožilo ve svém životě Kristovo ospravedlnění? Kolik z nich se opravdově modlí k živému Bohu? Kolik z nich spoléhá na Pána a žije z moci Božího Ducha? Kolik z nich zakouší ve svém životě Boží přítomnost? Kolik z nich zakouší pravdivá slova Pána Ježíše: **Já jsem s vámi až do skonání věků?** Je mi líto, pakliže mnozí tuto Boží nabídku minuli. Na druhou stranu může pro mnohé ještě přijít nová šance. Třeba i dnes. I dnes se Pavel ptá. Třeba i tebe. **Když jsi uvěřil, přijal jsi Ducha svatého?** V tom Efezu se 12 mužů pak nechalo pokřtít ve jméno Pána Ježíše. To je jiný křest než ten Janův. Jeho smyslem je právě odevzdání se Pánu Ježíši s vírou, že On mne zachránil. Že mne odpustil všechny mé viny, všechna má selhání, a to dokonce i ty budoucí. Zde obrazně dochází k obmytí srdce. Výstižně

to Pavel píše v listu Titovi: **On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování; zachránil nás obmytím, jímž jsme se znovu narodili k novému životu skrze Ducha svatého.** Jak je, bratři a sestry, důležité právě to znovuzrození. Vždyť o něm mluví přece sám Pán Ježíš: „**Nenarodí-li se kdo znovu (z vody a z Ducha), nemůže spatřit království Boží.**“ Ten, kdo nezakusí obmytí svého srdce ze svých vin, ten nemůže prožívat Boží radost ospravedlněného.

Pojďme ovšem nyní, milí přátelé, k té Pavlově výtce Galatským. **Vy pošetili Galatští, kdo vás to obloučil – vždyť vám byl tak jasně postaven před oči Ježíš Kristus ukřižovaný! Chtěl bych se vás zeptat jen na jedno: dal vám Bůh svého Ducha proto, že jste činili skutky zákona, nebo proto, že jste uvěřili zvěsti, kterou jste slyšeli? To jste tak pošetili? Začali jste žít z Ducha Božího, a teď spoléháte sami na sebe?** Ti, ke kterým zde Pavel promlouvá, moc dobře věděli, co s Bohem zakusili. Zakusili své ospravedlnění, obmytí ze svých vin, zakusili radost a moc z Boží přítomnosti, někteří skrze moc Božího Ducha zřejmě prorokovali, jiní kázali, další nesli evangelium nevěřícím, další uzdravovali a konali mocné činy, ale najednou se to někam vytratilo. Najednou to tam začalo nějak umírat. **Kde se totiž přestane spoléhat na Božího Ducha, tam přestává být život, tam to umírá.** Ovšem proč zde přestali spoléhat na Božího Ducha? Protože začali spoléhat na svou vlastní zbožnost. A tak někteří se mohli považovat za něco víc než ti, kteří selhávali, nebo za něco víc než ti, co ještě neuvěřili. V takovém smýšlení ovšem ale vůbec nepostřehli, že již nežili z Božího Ducha, ale z ducha vlastní ospravedlňující zbožnosti. A pak v tomto sboru mohli být ti, kteří se právě necítili na tak dobré zbožné úrovni. Ti, kteří si možná až příliš uvědomovali svá selhání a stále se v nich šťourali. Stále znovu a znovu si foukali bolínka svých zranění a sloupávali strupy svých selhání. Byli to prostě ti, kteří se necítili hodni dále ve sboru sloužit, nebo třeba do něj i chodit! V tom sboru to prostě přestalo žít, Duch Boží nebyl v srdcích, nebyl ani mezi nimi. Oběma těmito skupinám a všem, kteří přestali žít z moci Ducha svatého, Pavel ale říká: **Vy pošetilci, tak jasně vám byl postaven před oči Ježíš Kristus ukřižovaný!** To je to první, co jim Pavel říká. A co tím myslí? Vy, kteří se spoléháte na svou zbožnost a spravedlnost, uvědomte si, kdo za vás položil život. Uvědomte si, že bez Krista a jeho kříže jste totálně ztraceni. Vaše zbožnost zmizí jak jitřní obláček. A vy, kteří si připadáte nehodni, uvěřte znovu, že Kristova krev vyteklá na dřevě kříže vás zbavila jednou provždy nehodnosti, jednou provždy přikryla všechna vaše selhání, všechny vaše viny. Prožijte to znovu! A znovu chod' každý pod Kristův kříž a věř. Vždyť právě skrze tuto víru v Kristovo odpuštění se nás zmocňuje Kristova láska a moc Božího Ducha. A Pavel Galatským dále říká: **Jen si vzpomeňte, jak to bylo tehdy, na začátku vaší cesty víry. Jak to bylo? Dal vám Bůh svého Ducha proto, že jste činili skutky zákona, nebo proto, že jste uvěřili zvěsti, kterou jste slyšeli?** Nebyli jste hodni, ani jeden z vás, ovšem v té radosti z odpuštění, jste se měli navzájem rádi, toužili jste být spolu, sdílet se, konat společné věci. Kde se to najednou ztratilo? Změnili jste své myšlení. Myslíte si teď, že pro to, aby vanul Duch svatý a aby přišla jeho moc, že se musíte zaměřit na to, abyste dobře plnili Zákon. Abyste byli dokonalí. Začali jste prostě spoléhat sami na sebe, nikoliv na Boha. A to je váš problém. Proto to dře, skřípe a jde to ztěžka a přestává to žít. **Tak veliké věci jste prožili nadarmo? Ten, který vám udílí Ducha a působí mezi vámi mocné činy, činí tak proto, že plníte zákon, nebo proto, že jste slyšeli a uvěřili?**

Nevím, jak vy, bratři a sestry, ale já osobně si stále znovu a znovu uvědomuji, že nejsem hoden, že jsem hříšník a že můj hřích je hluboký. Že mé srdce je stále úskočné a nevyzpytatelné. A že znovu a znovu potřebuje proměnu Božího Ducha. A právě proto je pro mne úchvatně nepochopitelná Boží láska, když vím, že nejsem hoden, ale přesto Boží Duch vane a zmocňuje se mne. Mne hříšného. A já vím, proč to dělá a kdy to dělá. Vždycky když uvěřím, že jsem vykoupen zcela a navždy a vždycky, když mu řeknu, přijď Duchu svatý a zmocňuj se mne, dávej mi svou sílu, naději i ujištění. Prejji i vám, bratři a sestry, aby se ve vašich životech uvolnila moc Božího Ducha na každý den. Nespoléhejte na své skutky a nevěřte v sebe, věřte v Krista ukřižovaného a pozvěte Ducha svatého do svého života. Amen. Píseň 373 modlitba

Slovo poslání: list Titovi 3, 4-9

Požehnání: Milost pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen.

Píseň 675

kde je, tam se to křísí a žije!